

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

25. LISTOPADU 2012

Z obsahu:

Touha po Bohu

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
7. listopadu 2012
- strana 2 -

Na slovíčko

- strana 4 -

**Vigilie za počatý lidský
život - spojme se
v modlitbě!**

- strana 4 -

Založena

**Papežská akademie
latinských studií**

- strana 5 -

**Nový alexandrijský
patriarcha**

Jaroslav Franc
- strana 6 -

Moc mystiček

Otažitě, zaniceně,
bláznivě?

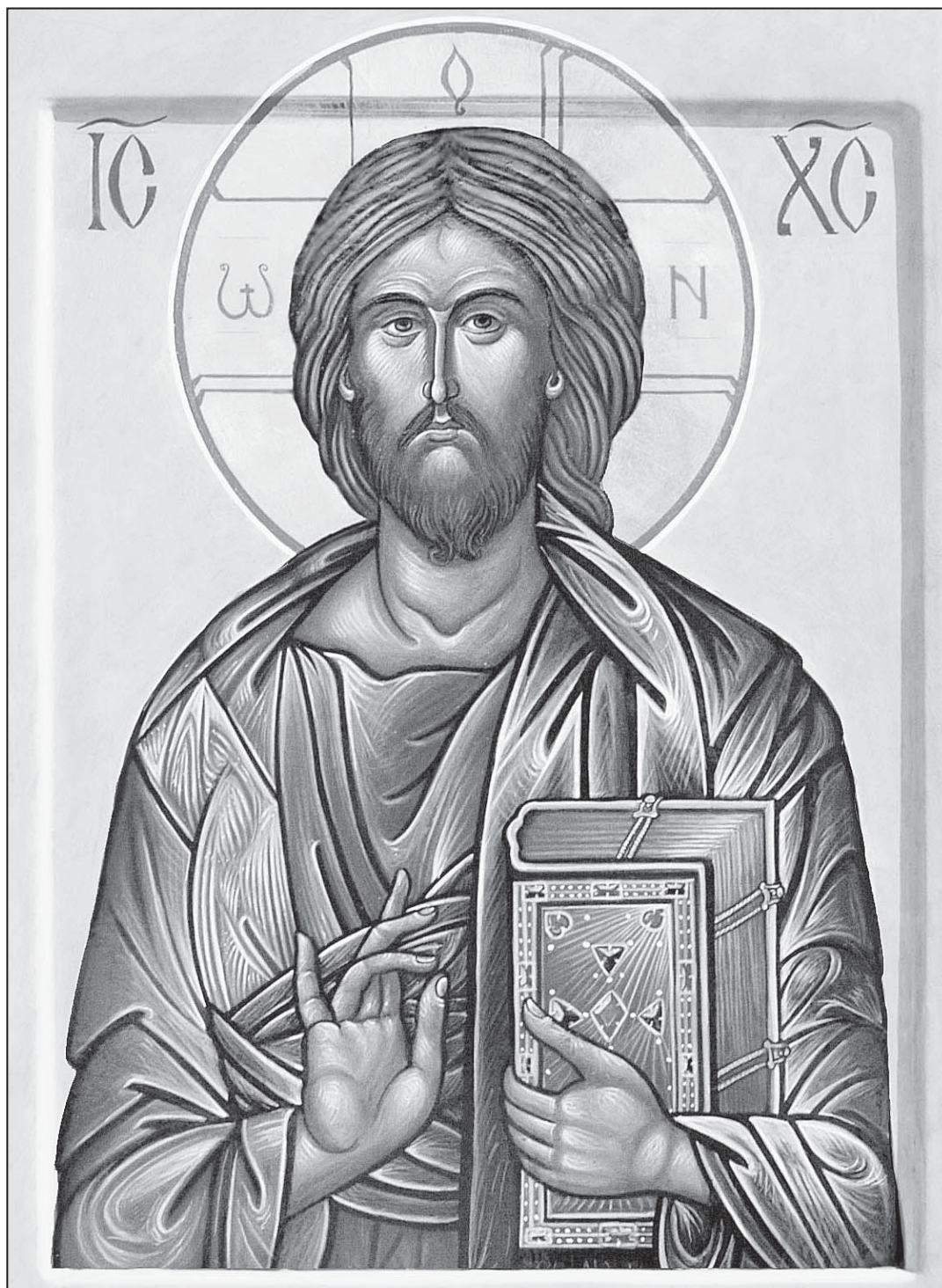
- strana 8 -

**„Ježíš Kristus - Slunce
mého života“**

Láska k Bohu je klíčem
k osobnosti nové světice
Anny Schäfferové
- strana 10 -

Matka nemocných leprou

Ke svatořečení misionářky
Marianne Cope
- strana 11 -

Editorial

Milí čtenáři,
všimáte si změn v podobě Světla, a to ve Vás budí zvýšenou pozornost, leckdy i mylné představy, obavy. Co se děje?

V redakci došlo k několika změnám. Rádi a upřímně z celého srdce děkujeme panu doktoru Lubomíru Štulovi, který byl od druhé poloviny 90. let redaktorem Světla, za všechny texty vedené Duchem Svatým, kdy byl dobrým nástrojem v Božích rukou. Kež jej i nadále Duch Svatý a ochrana Panny Marie provázejí na dalším úseku jeho pozemské pouti!

Rozšířená a omlazená redakce, která ale do značné míry zachovává personální kontinuitu, stojí pevně v dosavadní linii Světla, jak byla vytyčena Josefem Vlčkem při vzniku týdeníku v roce 1993: usiluje o duchovní formaci čtenářů v jednotě s linií učitelského úřadu církve, v jednotě se Svatým otcem a podporuje jeho aktivity, rozvíjí osobní spiritualitu čtenářů (svědectví ze života světců, mariánská spiritualita, úcta k Eucharistii...) a ponechává zavedené praktické pomůcky pro každodenní život (liturgický kalendář, breviář...).

Vážení a milí čtenáři,
věříme, že mnoho Božích darů, moudrých, ostražitých, podnětných i laskavých slov z minulých ročníků Světla padlo do úrodné půdy, že s modlitbou na rtech a v srdci budete i nadále vyprošovat tomuto týdeníku, aby dle vůle Boží stále naplňoval poslání pro dobro církve Kristovy, i když jsme si vědomi svých lidských slabostí. Děkujeme Vám za důvěru a podporu.

Vaše redakce Světla

Touha po Bohu

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 7. listopadu 2012

Drazí bratři a sestry, cyklus reflexí, které společně konáme v tomto Roce víry, nás dnes přivádí k rozjímání o jednom působivém aspektu lidské a křesťanské zkušenosti, totiž o tajemné touze po Bohu, kterou v sobě člověk nosí. Je velice příznačné, že *Katechismus katolické církve* začíná právě touto úvahou: „*Touha po Bohu je vepsána do lidského srdce, protože člověk je stvořen Bohem a pro Boha; Bůh nepřestává člověka přitahovat k sobě a jen v Bohu člověk nalezne pravdu a štěstí, jež neustále hledá.*“ (KKC, 27)

Takovéto tvrzení je v mnoha kulturních kontextech i dnes zcela udržitelné, téměř samozřejmé, ale mohlo by se jevit jako provokativní v oblastech západní sekularizované kultury. Mnozí naši současníci by totiž mohli namítnout, že takovou touhu vůbec nepocítují. Pro rozsáhlé sektory společnosti už Bůh není žádoucí, není očekáván a představuje spíše něco, co vyvolává lhostejnost, co nestojí ani za řeč. Ve skutečnosti však to, co jsme označili za „touhu po Bohu“, nezmizelo úplně a v lidském srdci se dodnes objevuje mnoha způsoby. Lidská touha vždycky tíhne k určitým konkrétním dobrům, často zcela jiným než duchovním. Přece však stojí před otázkou, co je to právě „dobro“, a vyrovnává se tudíž s tím, co se od ní liší, co člověk nemůže zkonstruovat, ale je povolán uznat. Co může tuto lidskou touhu doopravdy naplnit?

Ve své první encyklice *Deus caritas est* jsem se pokusil analyzovat, jak se tento dynamismus uskutečňuje ve zkušenosti lidské lásky, zkušenosti, která je v naší době nejspíše nejméně vnímána jako moment extáze, vyjítí ze sebe, jako místo, kde člověk zaznamenává, že je prostoupen touhou, která jej přesahuje. Skrze lásku zakoušejí muž a žena – jeden díky druhému – novým způsobem velikost a krásu života a reality. Pokud to, co zakouším, není pouhá iluze a pokud opravdu chci pro druhého dobro jakožto cestu svého vlastního dobra, pak musím být ochoten decentralizo-

vat sebe a dát se do služeb druhého, až ke zřeknutí se sama sebe. Odpověď na otázku po smyslu zkušenosti lásky tedy spočívá v očišťování a uzdravování vůle vyžadované samotným dobrem, které je chtěno pro druhého. Je třeba se cvičit, trénovat a také korigovat, aby ono dobro mohlo být opravdu chtěno.

Počáteční extáze se tak stává putováním, „trvalým exodem z já, které je uzavřené do sebe, směrem k jeho osvobození v sebedarování, a právě proto směřujícím k opětovnému nalezení sebe, ba dokonce k objevení Boha“ (*Deus caritas est*, 6). Takovouto cestou může člověk postupně prohlubovat poznání oné lásky, kterou zakusil na počátku. A bude se tak stále rozvíjet i tajemství, které představuje láska: ani milovaná osoba totiž není s to nasytit touhu, která sídlí v lidském srdci, ba dokonce, čím více je láska k druhému autentičtější, tím více otevírá otázku po svém počátku a cíli, po své možnosti trvat věčně. Lidská zkušenost je tedy dobrem, které vede k vyjítí ze sebe a spočinutí v tajemství, jež obestírá celou existenci.

Podobné úvahy lze konat také o jiných lidských zkušenostech, o přátelství, o zážitku krásy a lásce k poznání. Každé dobro, jež člověk zakusí, se vztahuje k tajemství, které prostupuje člověkem samotným; každá touha, která se objevuje v lidském srdci, je ozvěnou základní touhy, jež není nikdy plně nasytlena. Od takovéto tajemné touhy, která v sobě má něco záhadného, nepochybně nelze dojít přímo k víře. Člověk vpsledku dobře zná to, co jej nenasytí, ale nemůže si představit nebo definovat to, co by mu umožnilo zakusit ono štěstí, po kterém v srdci teskní. Nelze poznat Boha jenom na základě touhy člověka. Z tohoto hlediska zůstává tajemstvím. Člověk je hledačem Absolutna; hledá po malých a nejistých krůčcích. Nicméně, již zkušenost této touhy, „neklidného srdce“, jak to nazývá svatý Augustin, je velice významná. Dosvědčujeme, že v hloubi je člověk náboženskou

Dokončení na str. 13

Na dnešní setkání s Pánem se připrav pečlivěji než kdykoliv předtím. Jdeš na audienci ke Králi králů, Vládcí nejen nejvyššímu, ale i nejsvětějšímu. Obrát se k Duchu Svátému, aby připravil tvé nitro a tvé srdce a očistil je od každého klamu sebelásky – abys byl *z pravdy* a mohl *slyšet Králův hlas* – ale také aby očistil zrak tvé víry, aby tě nezaskočila klamná zevní podoba tvého Krále. On je totiž jediný, kdo může zjevit svou svrchovanou velikost i v podmínkách největšího pokoření.

Potkáváš totiž svého krále nikoliv jako svrchovaného vládce na trůně, ale jako obžalovaného před stolcem pozemského soudce, nikoliv s žezlem v ruce, ale v poutech. Nelekej se této Kristovy podoby. Ona jen podtrhuje a zdůrazňuje tu pravou, skutečně božskou vládu a velebnost, která není založena na vnějších znameních, ale na vnitřní božské jistotě jeho nejvyšší svatosti a moci. I v této podobě vnější bezmocnosti a pokoření zůstává pro tebe *svědkem hodným víry*.

Ty jsi král židovský? Pilátova otázka požaduje od obviněného jednoznačnou odpověď. Připoj se k této otázce. Očekávej Ježíšovu odpověď jako ten, kdo se ptá *sám od sebe*, z hlubokého zájmu o skutečnou pravdu, bez ohledu na to, co ti o něm už řekli *jiní*. Je zapotřebí, abys tuto pravdu slyšel přímo z jeho úst, jako jeho svědectví, adresované přímo tobě.

Avšak dříve, než uslyšíš otevřené Ježíšovo vyznání, chce mít Pán jistotu, že u něho nehledáš a neočekáváš nic, co se podobá *království z tohoto světa*. Všechny okolnosti, za kterých se Ježíš prohlašuje králem, tě mají přesvědčit o tom, že jeho království je zcela jiného druhu než všechno to, co lidé zatím znají nebo si představují pod tímto pojmem. Ježíš je jediný panovník, jehož moc se neopírá o *služebníky* a jejich výzbroj. Může si proto dovolit, že se nechá spoutat, protože tím jeho moc nijak neutrpěla. Děkuj mu za toto poučení, neboť tento jeho stav se týká i tebe. Také ty jako věrný poddaný svého svrchovaného Krále podléháš zcela jiným zákonům, než o jaké se opírají lidé tohoto světa. Božská jistota Krále a Mesiáše je i tvou jistotou. Držíš-li se svého Vládcí, není mocnosti, která by tě mohla ohrozit. Ale Ježíšovo slovo znamená ještě mnohem více. Tak jako jeho moc přesa-

Svědectví Krále

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

Kdo je z pravdy, slyší můj hlas.

huje vše, co mohou postavit a shromáždit lidé tohoto světa, tak i výsledná podoba a blaho jeho království překračuje ve skutečnosti všechno lidské pomyslení. Věříš tomu?

Tento pokořený král si může dovolit, že jeho služebníci ho nebrání a nebojují, aby nebyl vydán židům. Proč by to také dělali? Vždyť právě to, co pro něho nepřátelé připravují a o co tak naléhavě usilují, totiž aby byl zabit a odstraněn z jejich očí, bude nečekaným zdrojem jeho svrchovaného vítězství a slávy. Neboť právě *proto se narodil a přišel na svět*. Zatímco jeho nepřátelé usmrtí Syna člověka z **ne-návisťi**, otevírají cestu *tomu, který nás miluje, aby nás obmyl od našich hříchů a udělal z nás královský národ*. Čím byla sláva, kterou mu provolávaly zástupy s ratoolestmi, když přijížděl na oslátku, proti slávě, s jakou uvítají nebeské zástupy Vítěze, až třetího dne vstane? Není většího a mocnějšího nepřítele než smrt. Proto ho vydávají smrti, protože se domnívají, že tím se ho definitivně zbaví. Ve skutečnosti ho vystavují souboji, ve kterém dojde k porážce smrti, *posledního nepřítele*⁽¹⁾. Nic z toho, co kdokoliv a kdykoliv podnikne proti tomuto Králi a jeho království, nemůže zabránit jeho svrchované vládě, naopak, i tak jedinečně přispěje k jeho oslavě a vítězství, ale současně ke svému neštěstí. Boží Syn *musí totiž kralovat, dokud mu všichni nepřátelé nebudou položeni k nohám*⁽²⁾.

Když tedy vyšetřovatel klade Ježíši další otázku: *Čím ses provinil?*, můžeš si znovu ujasnit, čím se tak znelibil těm, ke kterým přišel a kteří ho nepřijali: Tím, že *dal světu základ, že nezakolísá*⁽³⁾. Tím, že si *zamiloval nás*⁽⁴⁾, ještě když jsme byli hříšní. Tím, že *nepřišel zákon zrušit, ale naplnit*⁽⁵⁾. Tím, že *přišel, aby sloužil, a dal svůj život jako výkupné za mnohé*⁽⁶⁾. Ale nejvíce ze všeho se provinil tím, že *vydal svědectví pravdy*. Ježíšovi odpůrci nechtějí a neuznávají pravdu. *Co je to pravda?* namítají s pohrdavou skepsí až dodnes, protože *nejdou z pravdy*. Zakrátko se mu vysmějí

Liturgická čtení

1. čtení – Dan 7,13–14

Díval jsem se v nočním vidění, a hle – s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. čtení – Zj 1,5–8

Ježíš Kristus je svědek hodný víry, prvorozený z mrtvých a vládce nad pozemskými králi. Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbavil hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen. Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj naříkat všechna pokolení na zemi. Ano, amen. Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládný.

Evangelium – Jan 18,33b–37

Pilát se zeptal Ježíše: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“ Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdy. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

a odmění ho korunou z trní a třtinou, uctí ho pěstmi, kopanci, výsměchem a slinou.

Jsi připraven stát i za těchto okolností za svým Pánem? Ztotožňuješ se s jeho pravdou, i když má tak absurdní podobu? Upevni svou víru v jeho slovo. *Jeho výroky jsou nejmýšlelnější a spolehlivější*⁽⁷⁾. Copak to vše nepředpověděl? Copak z něho i při této hanebné ceremonii nevyzařuje opravdová důstojnost? Klaněj se mu v hluboké a pokorné úctě. Těch ran a urážek, které přitom utržíš, bude ušetřen tvůj Král.

Až přijde v oblacích, každý ho uvidí, i ti, kdo ho probodli.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 1 Kor 15,26; ⁽²⁾ tamt. 15,25;

⁽³⁾ resp. žalm 93; ⁽⁴⁾ 1 Jan 4,10; ⁽⁵⁾ srov. Mt 5,17;

⁽⁶⁾ Mk 10,45; ⁽⁷⁾ srov. resp. žalm 93

Zvýsledků voleb amerického prezidenta je namísto být smutný. I z toho, že se na vítězi Baracku Husseinu Obamovi může naplnit slovo, které uslyšel už v době před Kristem lýdský král Kroisos: „Když vytáhneš do boje (překročíš řeku Halys), zničíš velikou říši“ – stalo se: zničil svou vlastní.

Zkáza hrozí z ekonomických vod potopy, z nebezpečného balancování mezi recesí a hyperinflací na okraji „rozpočtového útesu“. K tomuto srázu přivádějí opět zvoleného prezidenta již známé spory mezi demokraty a republikány v senátu a zvláště ve sněmovně reprezentantů. Týkají se způsobu, jak zachránit na dluh žijící americkou společnost. Vyjadřují snahu nemít se hůře, neztratit výsadní postavení velmoci, co se ekonomiky týče: bojovat proti krizi, v posledním tažení uchovat výdobytky blahobytu.

V tomto ohrožení zní osvobozující Ježíšovo slovo: „Jak těžko vejde bohatý do Božího království!“

Ničení velké supervelmoci, její demontáž na stát s druhořadým postavením mezi hlavními hráči (a posléze i mezi diváky na tribuně) již začaly podle stejného scénáře jako pád mocných ekonomických a vojenských impérií. Klasickým příkladem, a zdaleka ne jediným, je Augustova Římská říše právě v období, kdy prožívala svůj „věčný mír“ a „zlaté časy“. Co bylo příčinou jejího rozkladu a pádu? Úpadek morálky, rozklad rodiny, neřest, zvrácená neřest propagovaná na veřejných místech, předváděná i při divadelních představeních – a následně nucení křesťanů, i pod pohrůzkou mučení a smrti, aby se k této vzpouře proti Stvořiteli přidali.

Právě za Augustovy vlády se narodil Ježíš Kristus. V tomto období pak křesťanství ukázalo svým příkladem věrnosti posvátným a tradičním hodnotám na hlubší příčinu nemorálnosti a na její řešení: usvědčilo pohanskou společnost, že jí chybí spojení s Bohem. Odhalilo záměnu pravdivého života duše s Bohem za náhražky duchovního života. Ty uvádějí člověka do neskutečného duchovního světa. V něm ďábel duši našeptá, že má uctívat Boha v sobě, a nenápadně

Na slovíčko

jí místo Boha v srdci nastrčí svou vlastní tvář, zpočátku krytou maskou tváře dotyčného „upřímného“ hledače Božího království. Toto „náboženství“ egoismu poznaly nyní poválečné Spojené státy americké a Evropa. Jdou ve stopách Augustovy říše zvláště přijetím novodobých „náboženství“ egoismu, mezi něž patří hnutí New Age a cvičení jógy speciálně upravené pro tyto účely.

Narušení spojení s Bohem ve vlastním srdci se označuje klasickým slovem: hřích. Jedná se o osobní hřích, o dobrovolné a vědomé porušení či opominutí Zákona. Svätý otec Benedikt XVI. výstižně píše ve své knize *Ježíš Nazaretský*: „Zákonem, Tórou je sám Boží Syn, Kristus“, Syn Panny Marie, nazaretské dívky. Postavit na první místo kohokoli jiného či cokoli jiného pak je jasným porušením Zákona – narušením vztahu přátelství mezi Spasitelem Ježíšem a člověkem. Odtud vychází nepřátelství, které se plně projevuje v rodinách, církevních a občanských společnostech a které je nakonec vystaví – podobně jako Augustovu a Kroisovu říši – závěrečné destrukci.

Přítel Ježíšův, svätý Pavel, tuto cestu destrukce popisuje:

„Skutky těla jsou ovšem zjevné. Jsou to: necudnost, nečistota, chlípnost... nepřátelství... lidé, kteří takovéto věci dělají, nebudou mít podíl v Božím království. Ale ovoce Ducha je láska, radost... věrnost... zdrženlivost.“

Toto ovoce můžeme vidět stále silněji na „Benediktově generaci“ křesťanů, v případě USA i na jejím několikasetčlenném sboru biskupů. Ti jsou zvláště nyní příkladem „jednoty srdce a mysli“, příkladem odolného společenství Církve. Osvědčují v této době věrnost papeži, Magisteriu. V předchozím prezidentském období Baracka Obamy ukázali právě představení amerických věřících pevnou jednotu a jasně, veřejně vyjádřili odpor proti jeho podpoře potratů a registrovaných partnerství, proti jeho nemorálnosti, za níž je skrytý hřích nevěry v oběť Ježíše Krista: ukázali ovoce a svobodu Ducha ve společenství Církve.

Zároveň mohou křesťané Baracku Obamovi i ostatním podporovatelům hédonismu nabídnout východisko z temnoty. Mohou říci: Lot si sice vybral lepší ekonomické parametry, ocitl se v centru doupěte neřesti, ale Abrahám, otec věřících, doprovází Boha v Nejsvětější Trojici na cestě k Sodomě a Gomoře, prosí, modlí se. Lot je zachráněn. Přijal oba anděly. Ti předznamenávají cestu přijetí Ducha Svätého, křest a biřmování, přijetí do Ježíšova království.

„Mé království není z tohoto světa!“ říká náš Pán před Pilátem. Není z tohoto světa. Není Augustovo, ani Kroisovo. Je v Církvi.

P. Oldřich

Vigilie za počatý lidský život – spojme se v modlitbě!

Vsobotu před první nedělí adventní (1. prosince) budeme mít možnost v mnoha farnostech zúčastnit se vigilie za počatý lidský život – podrobně jsme o tomto modlitebním tažení, které vzniklo v rámci celé katolické církve na přání Svätého

otce Benedikta XVI., psali v čísle 45. Připomínáme, že právě v dnešní době je třeba co nejvíce nasadit duchovní síly a prosit Boha o ochranu a záchranu všech počatých lidských bytostí. Je to naše křesťanská povinnost! Proto, kdo se nemůže zúčastnit vigilie, ať aspoň ně-

jaký čas věnuje modlitbě na tento úmysl. Bude-li modlitba případně spojena s odevzdáním vlastní nemoci, utrpení, těžkosti Bohu, bude jistě mít o to hojnější plody.

Redakce

Založena Papežská akademie latinských studií

Svatý otec Benedikt XVI. dne 10. listopadu 2012 založil Papežskou akademii latinských studií. Jejím smyslem je „podpora a docenění latinského jazyka a latinské kultury zejména v katolických vzdělávacích institucích“. Papež to oznámil listem motu proprio.

K uvedenému dni proto zaniká Nadace Latinitas, kterou založil ke stejnému účelu Pavel VI. roku 1976 a jejíž náplň přebírá nově vzniklá Pontificia Academia Latinitatis. Nová papežská akademie dostává vlastní statuta, která mají platit po zkušební dobu pěti let. Předsedou Papežské akademie latinských studií jmenoval papež prof. Ivana Dionigiho a jejím sekretářem se stal don Roberto Spataro SDB.

Apoštolský list vydaný motu proprio

„LATINA LINGUA“,

jímž se zakládá Papežská akademie latinských studií –

Pontificia Academia Latinitatis

1. Katolická církev a římsští pontifikové si velmi cenili a dodnes oceňují latinský jazyk, který je par excellence jejich vlastní řečí. Pečovali stále o jeho znalost a rozšíření ve snaze předávat poselství evangelia do celého světa, což právem a po zásluze vyjádřil náš předchůdce blahoslavený Jan XXIII. v apoštolské konstituci *Veterum sapientia*.

Církev totiž od Letnic hovoří a modlí se všemi lidskými jazyky. Křesťanská společnost však používala v prvních staletích zvláště řečtinu a latinu, protože v těch místech, kde se tato společnost nacházela, byly obvyklými dorozumívacími jazyky. Díky tomu novost Slova Kristova vycházela vstříc dědictví latinské a řecké kultury. Římská církev nejenže nepřestala užívat latinu ani po zániku Západořímské říše, ale stala se její ochránkyní a podporovatelkou jak v teologii či v liturgii, tak i v oblasti předávání vzdělání či vědy.

2. Stejně tak v naší době je znalost latinského jazyka a kultury velmi důležitá k odkrývání pramenů, z nichž mimo to čerpají četné disciplíny, například teologie, liturgie, patrologie a kanonické právo, což konstatoval také Druhý vatikánský ekumenický koncil (srov. Dekret o výchově ke kněžství *Optatum totius*, 13).

Nadto jsou v tomto jazyce – aby se dalo najevo, že jde o vlastní řeč církve – v *editio typica* napsány liturgické knihy Římského ritu, významnější dokumenty papež-

ského Magisteria a rovněž slavnostnější úřední Akta římských papežů.

3. V současné kultuře však z důvodu oslabení studia humanitních věd vyvstává nebezpečí i slabší znalosti latiny, na což se rovněž bere zřetel vzhledem k filosofické a teologické dráze budoucích kněží. Naproti tomu v současném světě, v němž věda a technika zaujímá zvláštní postavení, se rozvíjí nová snaha po obnově latinského jazyka a vzdělanosti, a to dokonce nejen v těch částech světa, kde má řecká a latinská kultura své kořeny. O to více je třeba s pečlivostí věnovat tomuto studiu pozornost, protože se netýká pouze akademické a vzdělávací oblasti, ale těší se také zájmu mladých, kteří pocházejí z různých národů a kulturních tradic.

4. Z uvedeného, jak je vidět, vyvstává nutnost, aby se prohlubovala znalost latiny a aby se jí odpovídajícím způsobem dostávalo podpory péči, která vychází z nároku na její užívání, a to jak v kulturním prostředí církve, tak i v dalších oblastech.

Don Roberto Spataro SDB

Prof. Ivan Dionigi (nar. 1948) je významný italský znalec latiny a antické římské kultury. Absolvoval klasické lyceum v Pesaře (Itálie). Ve své učitelské a vědecké dráze se zvláště zaměřil na studium latinské antické literatury nejprve na Benátské univerzitě Ca Foscari a od 1. listopadu 1997 nastoupil na Katedru latinského jazyka a literatury Boloňské univerzity. 27. května 2009 byl zvolen rektorem této univerzity.

10. listopadu tohoto roku jej papež Benedikt XVI. jmenoval prezidentem nově založené Papežské akademie latinských studií.

K podpoře a rozšíření latinské vzdělanosti vzhledem k novým podmínkám je třeba připojit vhodnou soustavu výuky a zajistit také vše potřebné v akademických vzdělávacích a vědeckých ústavech, aby se zpřístupnilo bohaté a rozmanité dědictví latinské vzdělanosti.

K dosažení tohoto cíle, ve stopách našich předchůdců, tímto apoštolským listem vydaným motu proprio dnes zakládáme Papežskou akademii latinských studií, jež bude podřízena Papežské radě pro kulturu. V jejím čele bude námi jmenovaný předseda, jenž bude mít k pomoci sekretáře. Těm bude k dispozici též Akademická rada. Nadace Latinitas založená vlastnoručním listem papeže Pavla VI. *Romani Sermonis* ze dne 30. června 1976 tímto zaniká.

Rozhodli jsme, aby tento apoštolský list vydaný spolu s přípojenými stanovami motu proprio na zkušební dobu pěti let byl zveřejněn v aktech dnešního vydání L'Osservatore Romano.

Dáno v Římě u Svatého Petra 10. listopadu, o památce Svatého Lva Velikého papeže, v roce 2012, v osmém roce našeho pontifikátu.

Benedikt XVI.
Přeložil -mm-

Nový alexandrijský patriarcha

Koptská pravoslavná církev v Egyptě čítající asi 8 milionů věřících vybrala nového alexandrijského patriarchu a koptského papeže v jedné osobě

Dosud pomocný biskup Tawadros, česky je možné říct Teodor, byl vylosován, aby se stal 118. alexandrijským patriarchou na stolci svatého Marka. Mezi jeho předchůdce patřili muži takových jmen jako sv. Atanáš, sv. Cyril Alexandrijský nebo v březnu tohoto roku zesnulý Šenut III. Kontinuita křesťanské tradice byla v Egyptě zachována i přes politické a naukové spory spojené s Chalcedonským koncilem v 5. století, od kterého dochází k porušení společenství koptské církve s Petrovým nástupcem. Koptská církev se úspěšně vyrovnala i s příchodem islámu v 7. století i s následnou arabizací a dnes prožívá neobyčejný rozkvět.

Teodor se narodil 4. listopadu 1952 a v den závěrečného losování v káhirské katedrále slavil své šedesáté narozeniny. Zpráva o výsledku volby ho zastihla v jeho domovském klášteře sv. Bišoje v egyptské poušti ve wádi n-Natrún, v dějinách bude znám jako jako Teodor II.

Teodor pochází z jednoho z měst nilské delty jménem Mansúra, jako WagiSuleiman zde také prožil své dětství. Vysokoškolské vzdělání získal na alexandrijské univerzitě v oboru farmacie. Po studiích působil ve farmaceutickém průmyslu jako vedoucí jednoho z egyptských podniků na výrobu léků. Zkušenosti z oboru získal také pobytem ve Velké Británii.

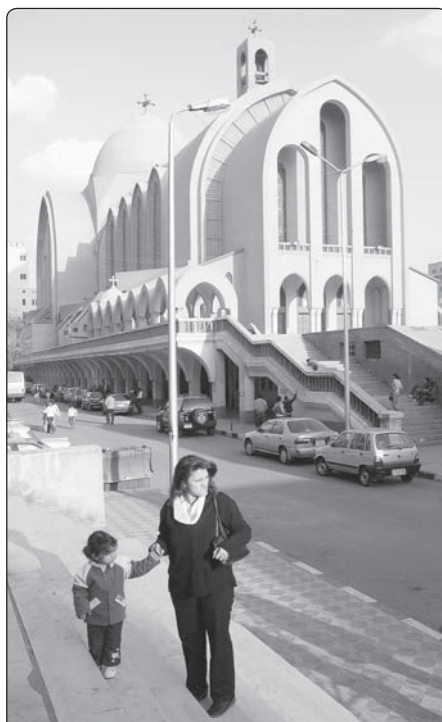
Jeho touha po životě v Bohu ho přivedla na počátku osmdesátých let minulého století ke studiu teologie na káhirském kněžském institutu. Krátce poté vstupuje do kláštera sv. Bišoje a v roce 1988 se stává mnichem. Volba kláštera jistě nebyla náhodná. V době jeho teologických studií byl v klášteře z politických důvodů internován tehdejší koptský papež Šenut III. Teodor je proto přijímán jako Šenutovi blízký člověk, ačkoliv mezi jeho nejuzší spolupracovníky nikdy nepatřil.

Teodor sloužil od roku 1990 jako kněz zodpovědný za mládež v městě Damanhur v nilské deltě. Pečlivost a věrnost ve službě přivedla jeho biskupa Pachomia k myšlence jmenovat Teodora pomoc-

ným biskupem ve své diecézi. Na konci devadesátých let je potom Teodor vyslán do Singapuru na další studia a po návratu rozšiřuje pole působnosti. Dále se věnuje mladým lidem, ale zaměřuje se také na další pastorační oblasti.

Ve Svatém synodu koptské církve (jistá obdoba biskupské konference) pracoval v komisích pro víru, vzdělávání, právo a zvláště v komisi pro pastorační. Velmi málo se však prezentoval na veřejnosti. Byl vysoce vzdělaným a tichým služebníkem celé církve. A snad i proto byla jeho kandidatura podpořena nejen Synodem laiků, ale také samotnými biskupy, a to z Egypta i z diaspory. Mezi prvními to byl biskup Damián žijící v Německu. Ale na patriarchální stolec jej doporučil i káhirský biskup Rafael, který sám byl jedním z kandidátů na patriarchální stolec a v tajném hlasování dokonce získal vůbec nejvyšší počet hlasů. Teodor byl v pořadí až druhý.

Dosavadní tichý mnišský a biskupský život Teodorův nedovoluje blíže určit, kterým směrem se může ubírat je-

Katedrála sv. Marka v Káhiře, kde proběhla závěrečná volba i intronizace

Teodor II., alexandrijský patriarcha a koptský papež

ho pontifikát. Jisté je tolik, že se jedná o velmi důkladně vzdělaného muže, zkušeného v pastorační, a to zvláště mládeže, znalého organizační stránky církve, ale především muže dialogu. Teodor je mezi křesťany všech egyptských konfesí i mezi muslimy znám jako člověk, který je schopen tvořit kulturu pokoje. Je dokonce velmi dobře přijímán i mezi muslimy v radikálních větvích islámu.

Je proto velmi pravděpodobné, že bude jednak pokračovat v myšlenkové linii, kterou vyslovil krátce po loňských událostech „arabského jara“ v Egyptě, a to, že je třeba naslouchat především mladé generaci, která by měla být vedena k hledání společného kulturního dědictví Egypta, na kterém je možné stavět moderní a svobodnou společnost. V den svého zvolení vystoupil koptský papež Teodor ve vysílání koptské televizní stanice pro mládež, kde doslova řekl: „Egyptanům bych rád řekl: Papež koptské církve není jen papežem křesťanů. Papež egyptské církve je papežem všech Egyptanů. Mé srdce je otevřené všem, kdo žijí v Egyptě, považují se za služebníka všech, kdo žijí v egyptské zemi.“ Ale také pro jeho schopnost vést dialog je možné očekávat snahu otevřeně hovořit s představiteli náboženské většiny v egyptské společnosti a v politice o významu křesťanů pro společnost a o jejich aktivním a tvůrčím uplatnění.

Teodor však bude muset čelit některým ožehavým problémům, které trápi již delší dobu koptskou pravoslavnou církev.

Největší očekávání jsou spojena s již zmiňovanými vztahy církve a státu. Stavající prezident Muhammad Mursí zaslal krátce po uskutečnění volby telegram s gratulací. Teodor záhy poté vyjádřil na-

ději, že pod vedením současného prezidenta dospěje Egypt k očekávanému obnovení a oživení. Diskuse nad přítomností islámského práva šaría v egyptské ústavě, nad pravidly regulujícími výstavbu kostelů v zemi a mnohé další konkrétní otázky budou již brzy na pořadu dne a nebude možné se jim vyhnout.

Život uvnitř samotného křesťanského společenství v Egyptě je spojen s mnoha dalšími výzvami. Koptský pravoslavný papež je tradičně vnímán a křesťany všech konfesí v Egyptě přijímán jako jejich společný reprezentant. Proto je otázka pokračování ekumenického dialogu velmi naléhavá. Za římskokatolickou církev a koptskou pravoslavnou církev zahájili dialog slavnostně katolický papež Pavel VI. a zmiňovaný koptský papež Šenut III. v roce 1973 ve Vatikánu, když společně vyznali víru. Koptská církev a církev katolická však stále nežijí v plném společenství, neboť několik staletí odloučení nemůže být překonáno podpisem jednoho dokumentu. Oba jmenovaní nesou titul papeže, ale je třeba říct, že každý v jiném významu. Alexandrijský patriarcha začal užívat titul otce (papeže) již v první polovině 3. století, kdy byla dominantním jazykem řečtina, ze které slovo pochází. Herakleus († 249) byl prvním patriarchou tohoto jména. V Římě přijal tento titul až nástupce svatě-

Šenut III., předchůdce současného alexandrijského patriarchy Teodora II.

ho Petra biskup Jan I. († 526) a západní tradice dala tomuto titulu nový obsah. Slovo „papež“ je již definovaný pojem, ale v koptské tradici se primárně jedná o oslovení označující důvěrný vztah k otci. V praxi se běžně užívá arabské *bábá*, kterým volají děti na své tatínky.

Koptská katolická církev dnes čítá v Egyptě asi 200 000 věřících. Snahy o znovuvytvoření koptské katolické církve známe z 15. století na koncilu ve Florencii. Ale až v roce 1781 byl ustanoven první katolický apoštolský vikář v Egyptě. Patriarchální stolec v jednotě s Římem obnovil papež Lev XIII. v roce 1895 a ten je obsazen dodnes, aktuálně katolickým patriarchou Antonínem. Vedle toho reformovaná koptská církev v Egyptě spojená s americkými presbyteriánskými misemi 19. století sdružuje asi 700 000 Egyptanů.

Nadto je uvnitř pravoslavného společenství diskutováno mnoho dalších otázek, zvláště v oblasti práva. Dosud platný zákon z roku 1938 o manželství, který reguluje i okolnosti rozvodu, je zpochybňován právníky i věřícími již mnoho let. Stejně tak dekret z roku 1957 o volbě papeže již zcela neodpovídá současným potřebám církve. A nově promyslet bude třeba také vztahy egyptské církve k velmi silným komunitám v diaspoře. Například druhá a třetí generace koptských křesťanů ve Spojených státech amerických zná jen velmi málo své egyptské kořeny. Velmi citlivá je také otázka poslušnosti těchto církví ve vztahu k alexandrijskému patriarchovi.

Očekávání a úkoly pro nového patriarchu jsou jistě nemalé, ale v koptské církvi vládne přesvědčení, že způsob volby přes nominace, tajnou volbu a losování, je spoluprací celého společenství na Boží vůli. Proto jsou první kroky alexandrijského patriarchy obecně očekávány s důvěrou.

Nám dosud známý obraz Teodora je jen základní skicou, které dalo hloubku a pestrost s napětím očekávané slavnostní uvedení do úřadu 18. listopadu tohoto roku. Zde veřejně a slavnostně promluvil Teodor II., alexandrijský patriarcha na stolci sv. Marka a koptský papež všech egyptských křesťanů.

Bůh žehnej křesťanům v Egyptě a jejich patriarchovi.

NOVÝ KLÁŠTER V GRUZII

V Gruzii vznikl první katolický kontemplativní klášter. Stojí ve městě Achalciche, při kostele Panny Marie Růžencové, zrekonstruovaném z ruin. Zatím v něm žijí čtyři italské benediktinky. Jak řekl Vatikánskému rozhlasu apoštolský administrátor na Kavkazu, biskup Giuseppe Pasotto, přítomnost klauzurních sester má pomoci v navázání vztahů s pravoslavnou církví a zároveň být poděkováním za přežití v době komunistického pronásledování:

„Jsem přesvědčen, že katolická církev v Gruzii přežila komunismus díky růženci. Ve chvílích, kdy nebyli kněží, se lidé modlili růžencem. Když jsem do Gruzie přijel, věřící už ani nevěděli, jak probíhá katolická liturgie. Přišli téměř o všechno, ale znali růžencem a modlili se ho. Klášter při kostele Panny Marie Růžencové je pro nás splněním očekávání a plodem velké práce.“

Jak připomněl biskup Giuseppe Pasotto, katolická komunita v Gruzii je velmi malá, čítá zhruba 50 000 věřících. Téměř 90 % společnosti představují pravoslavní. Navzdory dlouhému pronásledování ze strany komunistického režimu Gruzínci zachovali hlubokou zbožnost, která je charakteristická také pro tamní katolíky.

*Česká sekce
Vatikánského rozhlasu*

Moc mystiček

Odtazité, zanícené, bláznivé?

V souvislosti se svatořečením Anny Schöffnerové je na místě zmínit, že není ojedinělou ženskou osobností, kterou řadíme k mystičkám. Jak vidíme z krátké studie Barbary Wenz, můžeme hovořit o specifické ženské mystice v církvi.

Při zmínce o mystičkách si mnoho současníků vybaví pozoruhodné ženy z historie, které se jako utlačované utíkaly do zvláštních vidění. To je omyl. Ve spojení s Kristem vystupovaly tyto ženy do absolutních sfér existence. Přitom se nebály ani utrpení, ani výsměchu. Také v nové době existují: ženy, které svým životem a modlitbou mohou být příkladem pro autentickou cestu nové evangelizace.

Výrazy „středověký“ a „ženská mystika“ se jeví, alespoň pro vyhledávací internetové systémy, jako neoddelitelné. Ve skutečnosti prožívala ženská mystika právě ve vrcholném středověku opravdový rozkvět. To bylo umožněno základním duchovním převratem: relativně neosobní Kristus Král, panovník nad zemí, zpodobovaný na trůnu s atributem královské koruny, obklopený svatozáří, jak se zobrazoval zvláště v románské ikonografii, byl vyměněn za muže bolesti v gotice. Trpící Spasitel byl stále více zobrazován jako umučený až do krve, nahý, s krutě roztaženými údý, přibitý na kříž a vydávající se z lásky za nás lidi. Zvláště ženy, ale nejenom ony, byly více dotčeny a osloveny tímto novým pohledem na trpícího Vykupitele, jehož nohy přibité na kříž více oslovovaly než odtazitý kosmický vládce světa na hvězdném trůnu.

Byl to blažený, pravdivější návrat k samotnému evangeliu. Byly to vždycky ženy, které přijímaly Pána s velkou láskou, nasloucháním, poslušností, službou, jeho následovaly a neponechávaly stranou.

Právě proto si Ježíš žen ve svém doprovodu zvláště vážil a měl je rád.

Zásluha v tom, že objevil tento zvláštní způsob následování v lásce, patří přitom jednomu muži, svatému Františku z Assisi, spolu s jeho duchovní přítelkyní, svatou Klárou. Nejpozději okolo roku 1220 přeskočila jiskra františkánského hnutí také Alpy a rozšířila se do německé oblasti. Hildegarda z Bingenu byla už

několik desítek let mrtvá! Byla více prorokyní než mystičkou. Postavila Stvořitele všehomíra, člověka, Boha Otce a Syna, který se stal člověkem, zase do zjeveného vztahu – aby se lidé obrátili.

Unio mystica – tajemné sjednocení – splynutí její duše s božskou osobou, nebylo jejím vlastním cílem, nýbrž zvěstováním Stvořitelovy vůle lidem její doby, ať byli jakéhokoliv stavu.

Základ slova pochází z řeckého *mystikós*, což znamená „tajemný“, a je příbuzný se slovesem *myein* – „zavírat oči“, což souvisí se stavy mystiků a mystiček, v nich se setkávají s realitou světů, andělů, Ježíše Krista nebo všemohoucího Stvořitele, až k už zmíněné *unio mystica*. Často, ale ne vždy jsou stavy doprovázeny zneklidňujícími tělesnými extázemi. Na konci 13. století se setkáváme s celou skupinou mystiček, které uměly poeticky vylicit své vlastní zkušenosti niterné lásky k božskému Ženichovi i kruté bolesti na duši i na těle z prožívání utrpení Spasitele. Většinou jsou podporovány svými duchovními vůdci, kteří vyhotovovali, uchovávali a uspořádávali jejich záznamy.

Sv. Gertruda Veliká z Helfty

V Itálii to byla Anděla z Foligna, které přisuzovali čestný titul „magistra theologorum“ – učitelka teologů, v Německu ve stejnou dobu vedle Mechtildy z Magdeburgu byly „tři Gertrudy“: Gertruda Veliká z Helfty, Gertruda z Hackenbornu a Gertruda Saská. Tyto jsou uváděny jenom jako příklad za jiné. Z pozdější doby nesmíme zapomenout na Kateřinu ze Sieny, Terezii z Avily a na všechny ostatní, které zde nemůžeme v úplnosti vypočítat. Jistěže měli také muži mystické zážitky, popsané pro poučení věřících a k větší slávě Boží, jako Heinrich Seuse, Mistr Eckhard nebo později také Jan od Kříže.

Zvláště středověkým mystičkám bylo v průběhu času a podle moderních duchovních věd připisováno toto vysvětlení: Jednou možností by bylo, že uvnitř patriarchálně-dominantních struktur dospěly k osobní, specificky ženské spiritualitě; nebo že se jedná o patologické symptomy potlačené sexuality, hysterické výlevy nespokojených žen, které se projevují nějakým druhem středověkých sadomasochistických představ. Z této oblasti pochází také pohoršlivý knižní titul „Pohlavní pud duše“ (Wolfgang Bentin). Hodnocení ženské mystiky středověku je zde založeno na použití psychoanalýzy, která vychází z biologického pohledu na člověka.

Ale vraťme se zpátky k našim mystičkám. Jak už bylo uvedeno, zdá se, že tento jev je svázán se středním a vrcholným středověkem. Je pravda, že v současné době nemáme žádné široké mystické hnutí, na které by se mohly duchovní vědy soustředit. Z mladších časových vrstev nás napadá jenom Anna Kateřina Emmerichová nebo Terezie z Konnersreuthu. I když se mystika lásky nedá ostře oddělit od mystiky utrpení – mysticky prožívaná výměna srdcí se Spasitelem je stejný prožitek lásky nevěsty, který je současně prožíván bolestně – napadá nás u těchto příkladů, že se těžiště překládá jinam: Obě ženy trpěly těžkými tělesnými postiženími – Emmerichová se nemohla zvednout ze svého lože – obě ženy měly stigmata, rány našeho Pána a Vykupitele, obě ženy prožívaly o pátcích a zvláště na Velký pátek utrpení Ježíšovo. Obě ženy obětovaly toto utrpení za ostatní trpící, za obrácení hříšníků, za spásu duší nebo za zvláštní úpěnlivé žádosti.

Když 7. října 2012 – krátce před začátkem Roku víry – byla svatá Hildegarda z Bingenu povýšena na učitelku církve, bylo to uctění silné prorokyně. Za jejími vizemi se skrývala sytými barvami namalovaná teologická budova církve, která byla teď odkryta, zvláště v oblasti nové evangelizace.

V neděli 21. října 2012 svatořečil Benedikt XVI. Annu Schäfferovou z hornobavorského Mindelstettenu.

Když se zabýváme Anniným životem a spiritualitou, ihned nám napadne srovnání s Annou Kateřinou Emmerichovou – jenomže na posteli Schäfferové neseděl Clemens Brentano a pilně nezapisoval.

První, povrchní pohled na život Anny Schäfferové nejprve ohromí, člověk se začne hádat, dokonce i s Bohem. Byla dcerou truhláře, narodila se 18. února 1882, byla velmi zbožně vychována a nejraději by se byla stala misijní sestrou. Na věno pro vstup do řádu si musela vydělat nejnižšími pracemi. Když se pokoušela opravit rouru u kamen v prádelně 4. února 1901, spadla do kádě s vřelým louhem na prani a nemohla se ihned vysvobodit. Maso na jejich obou nohou až nad kolena se nikdy nepřestalo zaněcovat, hnisat, mučit ji a trápit, že nemohla v noci spát obrovskými bolestmi. Ani několik operací kůže nemohlo nic napravit. K tomu přistupuje nejtěžší chudoba. Upoutaná na lůžko – chodit už nemohla – strávila Anna ještě celých 24 let, se ztroskotanými životními plány, odkázaná na milosrdenství jiných, dokud vysílená nezemřela. To je v krátkosti přepravěný osud Anny Schäfferové.

Jestliže bychom se zabývali důkladněji světicí z Mindelstettenu, zjistíme, že se naplní slovní spojení o „heroickém stupni ctnosti“, používané často při blahorečení a svatořečení, úplně novým, mocnějším významem. Uprostřed naprosté bezvýchodnosti, své bezmocnosti něco konat, vytvořila si svatá Anna v péči svého duchovního vůdce, faráře Carla Riegra, strukturovaný duchovní program, který mohla uskutečňovat ve své bezvýchodné situaci s radostnou nadějí, nadšením a pevnou vírou. Byla to její kotva tváří v tvář mučednictví, které se zdálo být mnoha jejím současníkům tak nesmyslným, že Annu označovali za pouhou přítěž a břemeno. Ale dostalo se jí také mnoho podpory a pomoci.

Její lůžko bylo otočeno tak, že mohla vidět na kostel, a tak si mohla v duchu zpřítomňovat svatostánek. V noci, když nemohla pro bolest spát, připravovala se na svaté přijímání, které jí věrně přinášel farář Rieger každé ráno, když to bylo možné. Anna zhotovovala ruční práce pro kostel, psala si do svého sešitu sny o setkání s různými svatými. Jednoho dne přijala při přijímání Eucharistie rány Kristovy, takže k jejím bolestem na nohou přibýly teď i na ruku a v hlavě tyto nové. Na její prosbu ale za krátkou dobu zmizely. Se stále jasnou myslí se zabývala svojí korespondencí, svým „dopisovým apoštolátem“. Kromě toho přijímala Anna návštěvníky, kteří prosili o duchovní radu nebo modlitbu. Obětovala se, psala milé, poetické modlitby a básně, navrhla si duchovní program pro všech dvanáct měsíců v roce.

Krátce řečeno, když se u svaté Hildegardy jednalo o lvici, pak byla Anna Schäfferová myškou z Mindelstettenu. Ale v takových měřících se u Boha a ani v církvi neměří. Boží síla je mocná ve slabých! Přesto by se mohl někdo ptát, co pro nás může znamenat svatořečení malé Anny Schäfferové, která neměla ani kosmické vize, ani neukázala cestu císařům nebo papežům; co může toto svatořečení dnes pro nás znamenat – v Roce víry, v rámci tak nutně potřebné nové evangelizace? Můžeme opravdu propagovat světici upoutanou na lůžko, s neviditelnými ranami? Její utrpení, stále jen utrpení a smířování a obětování se za obrácení a za hříchy jiných? Neznamená více vykoupená radost dospělého křesťanství, které se angažuje ve světě, které působí přitažlivě na nevěřící? A vůbec – mystičky, co nám ještě dnes mohou říci?

Na příkladu svaté Anny Schäfferové můžeme exemplárně ukázat – a to platí pro všechny mystičky a mystiky stejně – jak důležité jsou tyto zdánlivě neaktuální lilie v zahradě Boží pro naši dobu, pro Rok víry, pro novou evangelizaci Evropy.

Nejdříve imponuje absolutní důvěra, s jakou Anna Schäfferová přijala svůj krutý osud, vědomí toho, že je to k její spáse, a také ke spáse ostatních. Toto přijetí

proniklo do jejího nejhlubšího bytostného nitra s takovou intenzitou, že mohla denně volat: „Můj Bože, děkuji Ti – můj Bože, miluji Tě!“

Důvěra a chvála Boží, jak těžké nám to často připadá, už při nejmenších nepříjemnostech, které prožíváme, a o co je to těžší, když nás potká osudová rána.

Právě toto je jádro poslání, poselství, z něhož si bereme příklad a které můžeme předávat dále. Ať je to „jenom“ sousedovi na posteli v nemocnici, když jsme sami a nikdo nás nenavštíví.

Ze svého lůžka psala Anna povzbudivé dopisy těm, kdo hledali pomoc, a přátelům, přijímala návštěvy, aniž by naříkala, poslouchala jejich nářky se soucitem, přidala dobré slovo, které podepřelo a pozvedlo. Přijímala každý den Ježíše Krista, o němž říkala: „**To je Slunce mého života!**“ Spasitel byl pro ni ústředním souhvězdím, ke kterému nejenom vzhlížela, nýbrž jej také ve svátosti přijímala a nechala v sobě bydlet. To může být pro nás podnětem, abychom znovu promysleli svůj vlastní postoj ke svatému přijímání, aniž bychom museli hned vystupovat do mystických výšin. Zkusme spolu se svatou Annou vyznat: „**Moji největší silou je svaté přijímání!**“

Konečně je život a svědectví Anny Schäfferové důkazem touhy Boha po člověku. On nás nechce opustit ani v nejtemnější noci, v hodinách, v nichž si myslíme, že teď je všemu konec, i tehdy je naším Sluncem. On chce, abychom rozptýlili mraky ve své duši, svou sebelitost a zoufalství, které nám brání vidět Ho jako naše Slunce. Ježíš Kristus – Slunce mého života! V tomto zvolání svaté Anny Schäfferové se projevuje opravdu síla Boží ve slabé ženě.

Naše mystičky – to nejsou žádné povznesené neurotické jeptišky, žádné uzlíčky bolesti. Jsou tryskající energie, důkaz existence Boha a důkaz jeho lásky současně. A tak jsou – možná nedostupným, ale podnětným – příkladem a zdrojem síly pro každou ženu a vůbec pro každého. V tom spočívá stále jejich moc.

Die Tagespost 126/2012

Přeložil -mp-

„Ježíš Kristus – Slunce mého života“

Láska k Bohu je klíčem k osobnosti Anny Schäfferové,
která byla 21. října 2012 svatořečena

Mons. Schwager, který je odpovědný za vedení procesů beatifikace a kanonizace v diecézi Regensburg, předkládá duchovní portrét nové světice. Strážlivě ukazuje úžasnou hodnotu, kterou z lásky k eucharistickému Kristu dala Anna Schäfferová svému utrpení. Při pozorném čtení zde najdeme odpovědi na některé otázky duchovního života, které jsou v současné době velmi aktuální.

V zápisech Anny Schäfferové (1882–1925, Mindelstetten, Horní Bavorsko) nacházíme slova, která charakterizují její osobnost: „**Sluncem mého života je Ježíš v Nejsvětější svátosti.**“ V ní se setkáváme s člověkem, který navzdory strašným tělesným bolestem, jež byly následkem tragické nehody, vedl život naplněný hlubokou láskou k Bohu a k bližním.

Tajemstvím její pozemské existence bylo vroucí spojení s Kristem, které neztratila ani v těžké nemoci. A to proto, že v každém dnu svého utrpení byla prozařována paprsky eucharistického Slunce.

Anna v mládí měla přání vstoupit do nějakého řádu jako misijní sestra. V jednom „snu“ v červnu 1898 se jí dostalo prvního zvěstování toho, co bude její vlastní „misie“. Ve stejném roce se také zsvětila Matce Boží Marii, které zůstala po celý život věrná. Ten „sen“ se naplnil 4. února 1901. Při domácích pracích sklouzla oběma nohama do vědra vařícího louhu a nemohla se hned vyprostit. Následkem toho bylo po desetiletí trvající upoutání na lůžko. Postupně si Anna uvědomovala také smysl svých bolestí, poznala své povolání. Byla jím „misie utrpení“.

Anna se učila v této tvrdé škole poznávat Boží vůli a stále radostněji ji přijímat. Churavost a chudoba

se jí staly milou výzvou Ukřižovaného, aby se mu touto cestou připodobnila. Přitom chápala chudobu nejen jako hmotnou nouzi, ale i jako zkušenost vnitřní opuštěnosti a prázdnoty, zkušenost lidské slabosti. Sama napsala: „Cožpak nevíš, že protěž kvete tam, kde na vrcholcích Alp přestávají kvést všechny ostatní květiny?“

(...) S tím srovnávám také všechny zbožné duše, kterým záleží jenom na tom, aby směřovaly stále vzhůru po cestě ctnosti. A stejně jako protěž kvetou mezi duševní vyprahlostí – chladem a suchem – v dobré vůli ke chvále a ke cti svého Stvořitele, na výšině hory dokonalosti. (...) Jak by bylo o nás postaráno, kdybychom se mohli stále těšit z pocíťované duchovní útěchy? A daleko více, nebyl by život milosti naší duše ohrožen, když místo toho, aby vystupoval stále vzhůru, by zůstal v tichosti stát? A nepatří také vítr a déšť ke zrání plodu? Právě tak bychom nemohli v duchovním životě nikdy vyspět, kdybychom nepocítili vyprahlost ducha – chlad, opuštěnost.“

Svoje bolesti Anna obětuje v dobrovolném smíření za obrácení hříšníků. Tak se svěruje své přítelkyni Anně Bartenhauserové: „Po mé smrti si už budeš smět, milá Anno, uvědomit, že můj život byl malým mučednictvím a že jsem nebyla schopna se vyjádřit ani slovně, ani písemně, kolik jsem směla vytrpět. A každým novým dnem jsem žíznila po novém utrpení za duše a jejich obrácení a záchranu.“

Život a osobnost Anny Schäfferové bychom nemohli pochopit bez její velké lásky ke Kristu v Eucharistii. Ve svém posledním dopisu se vyznává: „Mou největší posilou je svaté přijímání!“ Ze svatého přijímání a ponoření do tajemství trvalé přítomnosti Pána ve svátosti nachází sílu, aby se nezlomila svým utrpením. Posílena Eucharistií cítí se Anna tak šťastná, že by navzdory svému utrpení nechtěla měnit „se žádnou kněžnou na světě“.

Ve svém dopisu z roku 1919 píše: „Ostatně je můj zdravotní stav stále ve

stínu kříže a utrpení; – ale také na jasném slunečném prameni Nejsvětější svátosti – tu se vzájemně vyměňuje utrpení a radost; a tímto zdrojem milosti se mění utrpení v radost a moje klidné místočko v každé denní hodině!“

Na jiném místě se vyznává: „Jak šťastná jsem po svatém přijímání, nemohu vůbec vypsát. Tenkrát úplně zapomenu na své pozemské trápení a touha mojí ubohé duše mě táhne v každém okamžiku, abych uctívala svého skrytého Boha a Spasitele v Nejsvětější svátosti! Ano (...), v těchto svatých hodinách jsem často tak šťastná, že bych nechtěla měnit se žádnou kněžnou na světě své lůžko utrpení.“ (...) „Ve svaté modlitbě a svatém přijímání nacházíme svoji největší útěchu na lůžko nemocných. **A jak blažené jsou hodiny po svatém přijímání, když Pán nebe a země prodlévá v našich ubohých srdcích!**“

Anna využívala času, který jí zbýval, k rozsáhlému apoštolátu modlitby a útěchy slovem i písmem. Stanovila si denní pořádek, který vyplnila duchovní četbou a různými činnostmi, jako třeba pletením.

Ovlivněna myšlenkami smíření chápala své utrpení a všechno to, co ještě mohla dělat, jako službu jiným, současně jako „klíč“, který jí má otevřít bránu nebe. „Mám tři klíče do nebe,“ píše. „Ten největší z nich je z hrubého železa a má největší váhu: to je moje utrpení!... Druhým je jehla... Třetím je násadka pera...! Všemi těmito klíči chci denně usilovně pracovat, abych mohla otevřít bránu nebe. A každý klíč má být ozdoben třemi křížky a věnečky: Modlitbou, umrtvováním a sebezáporem!“

Anna nejenže darovala lásku a útěchu, ona je také dostávala. Velkou radost jí působila přichylnost vesnických dětí. Ty za ní často přicházely, ptaly se jí na mnoho věcí a obklopovaly její lůžko. Chtěly také jednou nést její pohřební křížek, doprovázet její rakev se svícemi a slibovaly jí dětským způsobem, že budou jednou zdobit její hrob květinami, až zemře. Hlavně v létě zasypávaly děti Anninu postel, tak jak sama píše, mnoha květinami.

Večer 5. října 1925 byla Anna Schäfferová povolána Bohem po dlouhém utrpení, které snášela s nekonečnou trpělivostí, jak dosvědčuje její lékař. Farář Carl Rieger, který ji po mnoho let duchovně provázel, byl osobně přesvědčen o sva-

Matka nemocných leprou

Ke svatořečení misionářky Marianne Cope

21. října 2012 byla vedle Anny Schäfferové vyvýšena k počtě oltáře také další Němka, misionářka Marianna Cope. Kdo byla tato řádová žena? Přišla na svět jako Marie Anna Barbara Koop dne 23. ledna 1838 v hessenském Heppenheimu jako páté ze sedmi dětí. Její původní příjmení se poangličtilo na Cope poté, co se rodina vystěhovala v roce 1840 do Ameriky a usadila se v New Yorku.

Jako velice mladá pocítila Marie povolání k životu v řádu, ale toto přání se jí splnilo teprve až ve 24 letech. V roce 1863 vstoupila do společenství františkánků třetího řádu ze Syrakus, kde přijala také řádové jméno Marianna. Nejprve pracovala v nejrůznějších školách, než se upsala službě v nemocnici. Zcela naplněna františkánským duchem, přijímala zvláště ty, kteří byli v jiných nemocnicích

odmítnuti, především lidi závislé na alkoholu či svobodné matky. Přitom nerozlišovala ani podle barvy kůže, ani náboženského vyznání či národnosti. Marianna

byla jediná, která následovala výzvu kněze, jenž najímal z pověření biskupa z Honolulu misionáře mezi nemocnými leprou v tehdejší království na Havaji. Odepsala mu: „Hladovím po práci a přeji si z celého srdce být jednou z vyvolených, jimž se dostane privilegia obětovat se za duše ubohých obyvatel ostrova. V žádném případě nemám strach z chorob, proto by bylo mou největší radostí dokonce sloužit bezpočtu nemocných leprou.“

Ostrov Molokai, jeden z osmi v Pacifiku položených havajských hlavních ostrovů, byl v tehdejší době znám jako místo, kde byli shromažďováni nemocní leprou.

Zde působil a vedl misií belgický kněz Damián de Veuster, kterého papež Benedikt XVI. dne 11. října 2009 vyvýšil k počtě oltáře. Marianna Cope nastoupila rok po smrti kněze na Molokai a pokračovala v jeho díle. V Honolulu, kam odešla v roce 1883 se šesti svými řádovými sestrami, našly nemocné ve velmi ubohém stavu. Anně se podařilo přebudovat tamní nemocnici ještě předtím, než odešla o dva roky později na Molokai. Tam se setkala s paterem Damiánem a pracovala obětavě na jím zřízených stanicích pro dívky a pro chlapce, pro něž založila školu.

Sestra Marianna zůstala uchráněna před nákazou, i když brala jako samozřejmost to, že objímala nemocné leprou, aby jim darovala lásku. Umřela dne 9. srpna 1918 ve věku 80 let.

„Matka nemocných leprou“ je první řádovou ženou, která byla blahověna během pontifikátu Benedikta XVI. dne 14. května 2005. Její svátek je stanoven na 23. února.

Die Tagespost 126/2012

Překlad -sš-

tém životě své farnice, jak je vidno z krátké poznámky o Anně Schäfferové v matrice zemřelých. Nad úřední záznam o její smrti připojil tužkou dodatek: „Sancta“ – „Svatá“. Dne 8. října 1925 byla s velkou účastí obyvatel pohřbena na farním hřbitově v Mindelstetten.

Při svém projevu u hrobu zdůraznil farář Rieger: „Co mám u tohoto hrobu říci? Musím se ptát, co na takovém místě nesmím říci, protože by mnozí rádi slyšeli to, co jenom s církevním rozhodnutím může ukázat budoucnost.“ Mnozí byli přesvědčeni, že stojí u hrobu světice.

Prof. Johann Baptist Auer (1910–1989) uctil osobnost Anny Schäfferové těmito slovy: „Kvůli velikosti tohoto lidského života ve světle křesťanského chápání světa, kvůli hloubce tohoto smířčího utrpení a výšce tohoto lidského sebeobětování, kvůli vážnosti heroické odevzdanosti a trýpy milosti, která z tohoto života vyzařovala, kvůli nevyčerpatelnosti tohoto křesťanského života a duchovního zdraví, které se projevuje v tomto životě, skrz naskrz určeném láskou k Ježíši, mohla by církev svatá tuto svoji důstojnou dceru povýšit k účtě oltáře.“

A papež Benedikt XVI. ukazoval na tajemství utrpení, jak je zobrazila svým životem Anna Schäfferová, následujícími slovy: „(...) samozřejmě musíme konat všechno, abychom utrpení mírnili a utišovali. Ale kdo tvrdí, že více bychom dělat neměli, ten je pošestilý. Protože právě tak je důležité utrpení se učit a v něm se nacházet. Vždyť utrpení a lidská existence jsou neoddelitelné. (...) Kdo už neumí trpět, neumí ani mít soucit. A kdo nezná soucit, neumí už milovat. Svět, který se už neumí ponořit do utrpení, se stane chladným a krutým světem.“ S Annou Schäfferovou a rozjímáním o jejím životě vyvstává otázka o smyslu a ještě více o hodnotě utrpení.

Anna pochopila svým způsobem slova z listu Kolosanům: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože já tím na svém těle doplňuji to, co ještě zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap.“ (Kol 1,24) Vzhledem k bolestem, které snášela v hluboké svázanosti s Kristem, můžeme k ní jen s obdivem vzhlížet. Skrze Krista a jeho milost v eucharistické Svátosti byla schopna v lásce přijímat tajemství kříže. Každý světec je jako ote-

vřená brána, kterou se vysílá Boží světlo do temnoty našeho světa. Anna je takovou branou pro všechny zkoušené utrpením. Ukazuje, že dokonce osud nevyléčitelného onemocnění je možné nést v důvěře v Krista, který se sám stal spolutrpitelem, aby nám v bolesti a smrti daroval útěchu svoji blízkostí a pozval každého skrze jeho osobní kříž k účasti na svém díle spásy.

„Ježíš Kristus – Slunce mého života“, toto slovo neplatí jenom pro Annu Schäfferovou, platí také pro nás. Je to Ježíš Kristus, eucharistický Pán, který provází všechny naše cesty, který nám daruje světlo a teplo svoji blízkostí, který nechává náš život růst, dozrávat a být krásný. Prosvěcuje ho svoji skrytou přítomností mezi námi v Nejsvětější svátosti a činí ho radostným právě tehdy, když procházíme stínem kříže. V Eucharistii se stal On, Boží Syn, úplně naším přítelem a bratrem, který nám otevírá velkou křesťanskou pravdu, která stojí nad životem Anny Schäfferové, poznamenaným nemocí, bídou a chudobou: že **člověk je také v utrpení Bohem milován.**

Z Die Tagespost 126/2012

přeložil -mp-

VELKÁ BRITÁNIE: KONEC KATOLICKÉ ADOPČNÍ AGENTURY

Agentura „Catholic Care“, která jako poslední ve Spojeném království zprostředkovávala adopce v souladu s naukou katolické církve, a tudíž nikoliv pro homosexuální páry, definitivně prohrála svůj pětiletý právní spor a nebude dále oprávněna provozovat svou činnost. Jak informoval deník Catholic Herald (9. 11. 2012), odvolací soud v severoanglickém Leedsu, kde agentura sídlí, zamítl v konečném odvolacím řízení její rekurz.

Agentura poukazovala na své právo neposkytovat asistenci párům stejného pohlaví, kteří se mohou obrátit na jiné adopční kanceláře. Soud však přihlédl k nařízení vládního úřadu s ambivalentním názvem „Charitní komise“ (Charity Commission), podle něhož dobročinné spolky operující na území Spojeného království musí respektovat zákon o rovných příležitostech a evropské směrnice. Podle tohoto regulačního orgánu charitativní činnosti mají homosexuální dvojice „neoddiskutovatelné rodičovské schopnosti“.

Soudní prohru komentoval biskup Leedsu, Mons. Arthur Roche. Jak uvedl, nejvíce ze všeho se uškodilo dětem. Agentura „Catholic Care“ totiž léta poskytovala adoptovaným dětem i jejich novým rodičům vynikající péči.

Od zavedení zákona o rovném zacházení tak postupně pro nedostatek fondů ukončily činnost mnohé katolické adopční agentury. Jiné se podřídily ideologickému diktátu a vymazaly ze svého názvu přívlastek „katolická“.

Česká sekce
Vatikánského rozhlasu

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ... Svátý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA PROSINEC 2012

Všeobecný: Aby přistěhovalci po celém světě byli přijímáni s velkorysostí a opravdovou láskou, zvláště křesťanskými komunitami.

Misijní: Aby se Kristus zjevil celému lidstvu světlem, které září z Betléma a zrcadlí se na tváři jeho církve.

Úmysl našich biskupů: Aby se naše rodiny působením Ducha Svatého stávaly společenstvím víry, naděje a lásky.

Přijď království tvé

Origenes (asi 185–253) - z pojednání „O modlitbě“

Podle slov našeho Pána a Spasitele *Boží království nepřichází tak, že by se dalo pozorovat, ani se nedá říci: Hle, tady je! Nebo tam je! Neboť Boží království je mezi námi.*¹ *Vždyť to slovo je blízko, téměř v našich ústech a v našem srdci.*² Proto je jasné, že každý, kdo se modlí za příchod Božího království, modlí se nepochybně za to Boží království, které má v sobě: aby v něm vzešlo, neslo plody a nabývalo dokonalosti. Neboť v každém svatém kraluje Bůh a každý svatý poslouchá Boží zákony, plné Ducha a Bůh v něm přebývá jako v dobře spravované obci. Vždyť je při něm neustále Otec a spolu s Otcem kraluje v takové dokonalé duši Kristus podle slov Písma: *Přijďme k němu a učiníme si u něho přibýtek.*³

A budeme-li bez ustání postupovat, dojde Boží království, které je v nás, svého vrcholu tehdy, až se naplní, co řekl apoštol; že totiž Kristus, až se mu podrobí všichni nepřátelé, *odevzdá království Bohu a Otcí, aby byl Bůh všechno ve všem.*⁴ Proto se neustále modleme a vnitřně uschopnění přítomností Božího Slova, řikejme svému Otcí, jenž je na nebesích: *Posvěť se jméno tvé, přijď království tvé.*⁵

O Božím království je si ještě třeba uvědomit toto: *Jako nemá spravedlnost nic společného s nepravostí a jako se světlo nesnáší s temnotou a Kristus s Beljárem,*⁶ právě tak nemůže být Boží království pohromadě s královstvím hříchu.

Chceme-li proto, aby v nás kraloval Bůh, ať v našem smrtelném těle nevládne

*hřích.*⁷ Umrtvujme naopak *své pozemské údy*⁸ a přinášejme ovoce Ducha, aby se v nás Hospodin mohl procházet jako v duchovní rajské zahradě a aby v nás kraloval on sám se svým Kristem sedícím v nás po pravici Otcovy duchovní moci, o niž prosíme. Ať tu sedí, dokud se všichni jeho nepřátelé, kteří jsou v nás, nestanou *podnoží jeho nohou*⁹ a dokud z nás nezmiží každá jiná vláda, síla a moc.¹⁰

Toto se může zajisté stát v každém z nás, a v každém z nás může být jako *poslední nepřítel zničena smrt,*¹¹ aby i v nás mohl Kristus říci: *Smrti, kdepak je tvůj bodec? Peklo, kdepak je tvé vítězství?*¹² Nechť tedy již nyní to, co je v nás *porušitelné, vezme na sebe svatost a neporušitelnost, a co je smrtelné, vezme na sebe Otcovu nesmrtelnost,*¹³ neboť smrt již byla přemožena. Aby tak v nás kraloval Bůh a my již nyní měli účast na dobru nového zrození a vzkříšení z mrtvých. (Cap. 25: PG 11, 495–499)

Z liturgie hodin

¹ Srov. Lk 17,20–21;

² srov. Řím 10,8; Dt 30,14;

³ Jan 14,23;

⁴ 1 Kor 15,24,28;

⁵ Mt 6,9–10;

⁶ srov. 2 Kor 6,14–15;

⁷ srov. Řím 6,12;

⁸ srov. Kol 3,5;

⁹ srov. Ž 110 (109),1;

¹⁰ srov. 1 Kor 15,24;

¹¹ srov. 1 Kor 15,26;

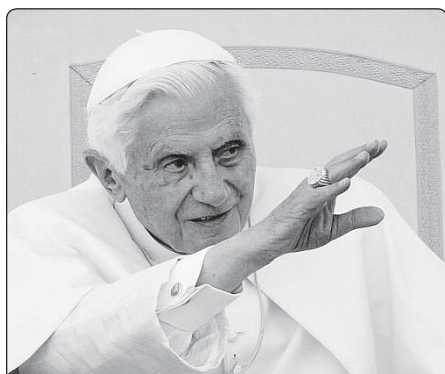
¹² srov. 1 Kor 15,55; srov. Oz 13,14;

¹³ srov. 1 Kor 15,53,54.

TOUHA PO BOHU - dokončení ze str. 2

bytostí (srov. KKC, 28), „žebrá o Boha“. Pascalovými slovy můžeme říci: „Člověk nekonečně přesahuje člověka.“ (*Myšlenky*, ed. Chevalier 438; ed. Brunschvicg 434). Oči rozpoznávají předměty, jsou osvětleny světlem. Odtud pramení touha poznat samotné světlo, které osvětluje věci tohoto světa a zapaluje jimi smysl pro krásu.

Musíme proto uznávat, že také v naší době, jež zdánlivě tolik vzdoruje transcendentní dimenzi, lze vstoupit na cestu autentického náboženského vnímání živo-

Papež Benedikt XVI.

ta, které ukazuje, že dar víry není nesmysl, není iracionální. Bylo by velice užitečné rozvinout za tímto účelem určitý druh pedagogie touhy, ať už pro toho, kdo ještě nevěří, tak pro toho, komu se už daru víry dostalo. Pedagogie, která obsahuje přinejmenším dva aspekty. Zaprvé osvojit si nebo znovu osvojit chuť autentických radostí života. Ne každé uspokojení v nás vyvolává stejný účinek: některá zanechají pozitivní stopu, jsou schopná upokojit, učiní nás aktivními a velkorýsy. Zato jiná po počátečním světle jako by zklamala očekávání, která vzbudila, a někdy po sobě zanechají hořkost, neuspokojení nebo pocit prázdnoty. Vychovávat již od útlého věku k okoušení pravých radostí ve všech oblastech života – rodina, přátelství, solidarita s trpícími, zřeknutí se vlastního já kvůli prospěchu druhého, láska k poznání, umění a přírodním krásám – to všechno vede k rozvoji vnitřního vkusu a vytváří účinné protilátky na dnes rozšířenou banalizaci a zploštění. Také dospělí potřebují znovu objevit tyto radosti a toužit po autentických skutečnostech, očišťovat se od průměrnosti, v níž mohli uvíznout. Tak bude snadnější

nechat bez povšimnutí nebo odmítnout všechno, co je i přes zdánlivou přitažlivost jalové, je zdrojem závislosti a nikoli svobody. A tak se vyjeví ona touha po Bohu, o které mluvíme.

Druhým aspektem, který je roven tomu předchozímu, je nespokojit se nikdy s tím, co bylo dosaženo. Právě ty nejopravdovější radosti jsou schopny uvolnit v nás onen zdravý neklid, který vede k větší náročnosti, ke chtění vyššího, hlubšího dobra, a zároveň umožnit stále jasněji vnímat, že naše srdce nemůže naplnit nic konečného. Takto odzbrojeni se naučíme toužit po onom dobru, které nemůžeme zkonstruovat nebo si je opatřit vlastními silami; a nenecháme se odradit námahou nebo překážkami, které pocházejí z našeho hříchu.

V této souvislosti však nesmíme zapomínat, že dynamismus touhy je vždycky otevřen vykoupení, třebaže se obrací na scestí, sleduje-li umělé ráje, a zdánlivě ztrácí schopnost toužit po pravém dobru. Ani v propasti hříchu neuhasíná v člověku ona jiskra, která mu dovoluje rozpoznat opravdové dobro, okusit je a vykročit tak zpět na cestu vzhůru, na které Bůh nikdy nepřestává poskytovat pomoc darem svojí milosti. Všichni ostatně potřebujeme projít cestou očištění a uzdravení této touhy. Jsme poutníky k nebeské vlasti, k plnému, věčnému dobru, které nám nikdo nebude moci odejmout. Nejde tedy o udušení touhy, která je v lidském srdci, nýbrž o její osvobození, aby mohla dosáhnout svojí opravdové výše. Když se v této touze otevře okénko k Bohu, je to znamení, že v duši je přítomna víra, která je Boží milostí. Svatý Augustin poznamenává: „Očekáváním Bůh rozšiřuje naši touhu, touhou rozšiřuje duši a rozšířením ji uschopňuje ještě více.“ (*Komentář k Prvnímu listu Janovu*, 4,6)

Na této pouti se vnímejme jako bratři všech lidí provázející také ty, kdo nevěří, kdo hledají, kdo si upřímně připouštějí otázky kladené dynamismem vlastní touhy po pravdě a dobru. Modleme se, aby Bůh v tomto Roce víry ukázal svoji tvář všem, kdo jej s upřímným srdcem hledají.

Přeložil Milan Glaser SJ
(Česká sekce Vatikánského rozhlasu)

BENEDIKT XVI. O LITURGICKÉ HUDBĚ

„Chtěl bych poděkovat za vaši vzácnou službu. Hudba, kterou interpretujete, není pouhým doplňkem či příkrásle- ním liturgie. Je sama o sobě liturgií,“ řekl 10. listopadu 2012 Benedikt XVI. členům chrámových sborů z celé Itálie, kteří přijeli do hlavního města na celonárodní setkání své sdružující *Asociace sv. Cecílie*. Svatý otec poprvé za svůj pontifikát přijal na zvláštní audienci ve vatikánské aule Pavla VI. šest tisíc choralistů, kteří 11. listopadu doprovodili dopolední nedělní liturgii ve Svatopetrské bazilice.

Na dvou svědectvích, vzdálených půl druhého tisíciletí, Svatý otec ilustroval schopnost sakrální hudby vzbudit víru a dále ji předávat. Jak k obrácení sv. Augustina nepochybně přispěla zpívaná ambroziánská liturgie, poukázal Benedikt XVI.: „Jestliže se víra rodí nasloucháním Božimu slovu, které skrze smyslové vnímání proniká do srdce a myslí, hudba a zpěv mohou nesporně posílit sdělení žalmů a biblických zpěvů. Svatý Augustin ve svém spisu *O hudbě* tvrdí, že při zpívané liturgii nevyhledává pouhý pocitový požitek, nýbrž zakouší, jak hudba a zpěv napomáhají přijmout Boží slovo a zažít zdravé pohnutí.“

„Bohoslužebný zpěv, vázaný na slova liturgie, tvoří nezbytnou součást liturgie,“ citoval Svatý otec koncilní konstituci *Sacrosanctum Concilium* (kap. VI). Nikoliv jako estetický prvek, nýbrž jako nástroj k oslavě Boha a posvěcení věřících. (tamtéž) Sakrální hudba tudíž může vést rovněž k odhalení mysteria víry, jak dokládá známá konverze francouzského literáta Paula Claudela. Nehledě na slavné osobnosti se liturgický zpěv může dotknout každého jednotlivce, zdůraznil papež: „A zde vám, drazí přátelé, náleží důležitá role. Vynasnažte se, abyste zlepšili kvalitu liturgického zpěvu. Bez obav zachraňte a zhodnoťte nesmírné hudební bohatství církve, které nachází své vrcholné vyjádření v gregoriánském chorálu a polyfonii, jak potvrzuje II. vatikánský koncil. (srov. *Sacrosanctum Concilium*, 116) Máte dar zpěvu, který může při liturgických obřadech rozeznit srdce mnoha lidí,“ vyzval Benedikt XVI. členy chrámových schol z celé Itálie.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Pondělí 26. 11. 2012: 6:05 Octava dies (695. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Povolání v Nigérii **6:50** Terra Santa News (43. díl): 21. 11. 2012 **7:10** Poselství svatých: František z Assisi **7:20** Přejeme si... **7:35** Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem **7:55** Uganda, trpící perla Afriky **8:25** Jak potkávat svět s převorem P. Siostrzonkem, R. Putzlacher a M. Pikus **9:50** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský **10:10** Klapka s... (50. díl) **11:15** Noeland (60. díl) **11:45** Bible pro nejmenší: Eliáš **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert: Violoncellový recitál **13:25** Čiernobiely svet **13:40** Octava dies (695. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **15:00** NOEkreace (158. díl) **15:10** Noční univerzita: Ageismus – Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. **15:50** Odkaz předků (4. díl): Morávka **16:05** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **17:00** NOEparáda (192. díl) [L] **17:40** Legrace za pár drobných **18:00** Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě **18:15** Na koberečku **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Daniel [P] **18:40** Lovci duší **19:10** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **19:20** Bradi Barthová **19:30** Přejeme si... **19:45** Mikroregion Východní Slovácko: Korytná **20:00** 22 hláv **20:40** NOEkreace (158. díl) **20:50** Restituční polemika: Odráz restituce v médiích **21:55** PhDr. Jiřina Prekopová – Škola lásky v rodině **22:55** Octava dies (695. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Kulatý stůl: Hospic Ondráš **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 27. 11. 2012: 6:05 Modlitba se zpěvy z Taizé **6:55** Budu pomáhat: ICTUS **7:00** Koncert z Olomouce – podzimní festival 2012: A. L. Webber – Requiem a F. Schubert – Mše G-dur **8:20** Řezbáři bez hranic **9:05** Outdoor Films s Miloslavem Stinglem (10. díl) **10:40** PhDr. Jiřina Prekopová – Škola lásky v rodině **11:40** Sedmihlásky **11:45** Bible pro nejmenší: Daniel **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (33. díl): Dechovka **12:35** Čiernobiely svet **12:45** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **13:50** Poselství svatých: František z Assisi **14:00** Svědek naděje (4. díl): Denver a Toronto **14:25** Kulatý stůl: Hospic Ondráš **16:00** Přejeme si... **16:15** Kořeny **16:55** Cuba Libre **17:10** Do kopce voda neteče **17:30** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **17:40** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský **18:00** Noeland (60. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Jonáš [P] **18:35** Sedmihlásky **18:45** Dávní hrdinové: Řev noci **19:10** NOEkreace (158. díl) **19:19** **19:20** Zalepit duši [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny (442. díl): 27. 11. 2012 [P] **20:00** Misijní magazín (4. díl): Argentina **21:00** Terra Santa News (43. díl): 21. 11. 2012 **21:20** Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem **21:40** Zpravodajské Noeviny (442. díl): 27. 11. 2012 **22:00** Hlubinami vesmíru s dr. Tomášem Gráfem, aktualita 2012 **22:45** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (65. díl) **0:10** Přejeme si... **0:25** Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 28. 11. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny (442. díl): 27. 11. 2012 **6:20** Noční univerzita: Ageismus – doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. **7:00** NOEkreace (158. díl) **7:10** Noemova pošta: listopad **8:40** Cvrlikání: Epy de Mye **9:50** Pro vita mundi (11. díl): P. Radim Hložánka **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **11:30** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **11:40** Příběh slovenské řeky

12:00 Polední modlitba [L] **12:05** 22 hláv **12:45** Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem **13:05** Lovci duší **13:40** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (65. díl) **15:00** Na koberečku **15:10** Legrace za pár drobných **15:25** Povolání v Nigérii **15:40** Zpravodajské Noeviny (442. díl): 27. 11. 2012 **16:00** Bol som mimo **17:00** GOODwillBOY VIII. (3. díl) [P] **17:30** Octava dies (695. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:05** Cypriánův kraj **18:20** Obec Šúrovec **18:30** Bible pro nejmenší: Kde je Ježíš? [P] **18:35** Sedmihlásky **18:40** NOEparáda (192. díl) **19:20** Terra Santa News (44. díl): 28. 11. 2012 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Adorace [L] **20:35** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) [P] **20:50** MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka [P] **22:05** NOEkreace (158. díl) **22:15** Klapka s... (50. díl) **23:20** Mikroregion Východní Slovácko: Korytná **23:30** Generální audience papeže Benedikta XVI. **0:00** Odkaz předků (4. díl): Morávka **0:15** Koncert z Olomouce – podzimní festival 2012: A. L. Webber – Requiem a F. Schubert – Mše G-dur **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 29. 11. 2012: 6:05 Lovci duší **6:35** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) **6:50** Zalepit duši **7:10** Platinové písničky (33. díl): Dechovka **7:40** Naše peníze, jejich osud **8:30** Cuba Libre **8:45** Misijní magazín (4. díl): Argentina **9:45** Čiernobiely svet **10:00** Kulatý stůl: Hospic Ondráš **11:30** Přejeme si... **11:45** Bible pro nejmenší: Kde je Ježíš? **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert z Olomouce – podzimní festival 2012: A. L. Webber – Requiem a F. Schubert – Mše G-dur **13:30** Terra Santa News (44. díl): 28. 11. 2012 **13:50** Uganda, trpící perla Afriky **14:20** Pro vita mundi (11. díl): P. Radim Hložánka **15:05** Modlitba se zpěvy z Taizé **16:00** Zpravodajské Noeviny (442. díl): 27. 11. 2012 **16:15** Svědek naděje (5. díl): Řím **16:45** Poselství svatých: František z Assisi **16:55** Projekt Connections **17:25** Pracovat společně [P] **17:45** NOEkreace (158. díl) **18:00** Dávní hrdinové: Řev noci **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě [P] **18:35** Bol som mimo: Vďaka Bohu za Cenacolo! – Vladimír Bočev a Martin Hoblík **19:35** Budu pomáhat: Smišek [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny (443. díl): 29. 11. 2012 [P] **20:00** U Pastýře **21:10** Putování po evropských kláštěrech: Trapistický klášter v Berkel-Enschot, Nizozemí [P] **21:40** Post Scriptum s Mons. Františkem Radkovským [P] **22:05** Zpravodajské Noeviny (443. díl): 29. 11. 2012 **22:20** Přejeme si... **22:35** Bradi Barthová **22:45** Octava dies (695. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:15** NOEparáda (192. díl) **23:55** Diecézní pouť dětí v Milevsku **0:05** Zpravodajské Noeviny (443. díl): 29. 11. 2012 **0:20** GOODwillBOY VIII. (3. díl) **0:50** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 30. 11. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny (443. díl): 29. 11. 2012 **6:20** NOEkreace (158. díl) **6:30** NOEparáda (192. díl) **7:10** Noemova pošta: listopad **8:45** MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka **10:00** Na koberečku **10:10** Hlubinami vesmíru s dr. Tomášem Gráfem, aktualita 2012 **10:55** Odkaz předků (4. díl): Morávka **11:05** 22 hláv **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě **11:50** Sedmihlásky **12:00** Poslech Radia Proglas [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Legrace za pár drobných **12:35** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) **12:55** Řezbáři bez hranic **13:45** Koncert: Violoncellový recitál **15:10** Pracovat společně **15:30** Lovci duší **16:05** Zpravodajské Noeviny (443. díl): 29. 11. 2012 **16:20** Do kopce voda neteče

16:40 Cuba Libre **16:55** Misijní magazín (4. díl): Argentina **18:00** Noeland (60. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše [P] **18:35** Sedmihlásky **18:40** GOODwillBOY VIII. (3. díl) **19:09** **19:10** Putování po evropských kláštěrech: Trapistický klášter v Berkel-Enschot, Nizozemí **19:45** Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice [P] **20:00** Stonavská Barborka [L] **22:05** Outdoor Films s Miloslavem Stinglem (10. díl) **23:35** Vira plná života (Chile) **0:25** Svědek naděje (5. díl): Řím **0:55** Poselství svatých: František z Assisi **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 1. 12. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice **6:15** Post Scriptum s Mons. Františkem Radkovským **6:35** Svědek naděje (5. díl): Řím **7:05** Modlitba se zpěvy z Taizé **7:55** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) **8:10** Noeland (60. díl) **8:40** Sedmihlásky **8:45** Dávní hrdinové: Řev noci **9:15** NOEparáda (192. díl) **9:55** GOODwillBOY VIII. (3. díl) **10:25** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (11. díl): Začátek programu svědectví o bl. Chiaře Luce Badano **11:30** Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice **11:40** Slovenští redemptoristé v Rumunsku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny (443. díl): 29. 11. 2012 **12:25** Vira plná života (Chile) **13:15** Zalepit duši **13:40** U Pastýře **14:50** NOEkreace (158. díl) **15:00** Diecézní pouť dětí v Milevsku **15:05** Do kopce voda neteče **15:25** Platinové písničky (33. díl): Dechovka **16:00** Terra Santa News (44. díl): 28. 11. 2012 **16:20** Přejeme si... **16:35** Povolání v Nigérii **16:50** CHKO Beskydy (1. díl) **17:10** Patagonie: Misionářský sen **17:30** Nešpory 1. adventní neděle z vatikánské baziliky [L] **18:45** Bible pro nejmenší: Ze života Ježíše **18:50** Sedmihlásky **18:55** Misijní magazín (4. díl): Argentina **20:00** Hlubinami vesmíru s dr. Richardem Wünschem, 1. díl [P] **20:45** Hudební magazín Mezi pražci **21:25** Naše peníze, jejich osud **22:20** Noční univerzita: Ageismus – doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. **23:00** Budu pomáhat: Smišek **23:05** Poselství svatých: Matka Tereza [P] **23:15** Obnova baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě **23:30** Čiernobiely svet **23:45** Koncert: Violoncellový recitál **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 2. 12. 2012: 6:15 Pracovat společně **6:35** Do kopce voda neteče **6:55** Povolání v Nigérii **7:10** U Pastýře **8:20** Cuba Libre **8:35** Misijní magazín (4. díl): Argentina **9:35** Po stopách sv. Pavla v Turecku **10:00** Zalepit duši **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Třebíč [L] **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Platinové písničky (34. díl): Dechovka [P] **13:45** Hlubinami vesmíru s dr. Richardem Wünschem, 1. díl **14:30** Budu pomáhat: Smišek **14:35** MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka **15:45** NOEkreace (159. díl) [P] **16:00** Společně pro lepší společnost **16:30** Dávní hrdinové: V zajetí [P] **16:55** Sedmihlásky [P] **17:00** Noeland (61. díl) [P] **17:30** GOODwillBOY VIII. (3. díl) **18:00** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (11. díl): Začátek programu svědectví o bl. Chiaře Luce Badano **19:05** Pracovat společně **19:25** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl) **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Octava dies (696. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Sešli se, aby pomohli... (2012) **22:35** Morava, víno a chirurgie **22:55** Vira plná života (Chile) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Římskokatolická farnost Morkovice a Pačlavice vás zvou na **ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 1. prosince 2012 v kulturním domě v Pačlavicích.** Přednáší **P. JOSEF PELC**, farář a děkan v Uher-ském Brodě. Téma: **MOJE VÍRA V ROCE VÍRY. PROGRAM:** 8.30 – zahájení, modlitba radostného růžence • 9.00 – I. přednáška, meditace • 10.30 – II. přednáška, meditace • 11.30 – modlitba bolestného růžence • 12.00 – oběd, přestávka • 13.00 – konference, odpovědi na dotazy • 13.45 – III. přednáška, meditace • 15.00 – adorace ve farním kostele, příležitost ke svátosti smíření • 16.00 – mše svatá ve farním kostele, závěr duchovní obnovy. Zaříd'te si účast na obnově tak, abyste neodcházeli před mší svatou. Duchovní obnova bez mše svaté není úplná a vytrácí se její pravý účel. **DO 25. LISTOPADU 2012 ODEVZDEJTE NA FAŘE V MORKOVICÍCH PŘIHLÁŠKU** s režijním poplatkem 120 Kč, studenti 80 Kč. **MŮŽETE SE PŘIHLÁŠIT** i na telefon **731 621 105** nebo e-mail **faramorkovice@seznam.cz**. Poplatek zaplatíte na místě. Vezměte si Písmo svaté a sešit na poznámky. Při obnově bude prodej duchovní literatury.

Matice svatokopecká pořádá v **Muzeu Matice svatokopecké (Svatý Kopeček u Olomouce) od 1. 12. 2012 do 6. 1. 2013 VÝSTAVU BETLÉMU**. Otevřeno od 22. 12. do 2. 1. denně od 10 do 16 hod., v ostatní době jen v sobotu od 12 do 16 hod. a v neděli od 10 do 16 hod. Vstup do muzea dřevěnými vraty severní rezidence svatokopecské baziliky je označen.

Prodáváme PUZZLE BETLÉMA, 260–920 dílků. Cena s poštovním je 150, 280 a 400 Kč. Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • **trebicmartin@volny.cz** • tel. 568 840 522 nebo 728 133 220. Více na **www.volny.cz/trebicmartin**.

Farnost Tábor-Klokoty a oblátí Panny Marie Neposkvrněné srdečně zvou na 12. z přednášek **KURZU ČEMU VĚŘÍME v sobotu 1. prosince 2012.** Téma přednášky: **OTČENÁŠ**, přednáší **P. Jaroslav Brož Th.D. S.S.L.** **Program:** 13.00 až 14.00 – 1. blok přednášky • 20 minut přestávka • 14.20 až 15.20 – 2. blok přednášky • 20 minut přestávka • 15.40 až 16.00 – diskuse. Kurz se koná formou přednášek a následné besedy s přednášejícím **vždy první sobotu v měsíci**, od 13.00 do 16.00 hodin v **exercičním domě Emauzi**. Je určen pro farníky, vikariát a zájemce z široké veřejnosti. Kostru cyklu tvoří základní témata z Katechismu katolické církve.

Každou neděli a svátky **od 2. prosince 2012 do 10. února 2013** je ve **Vlastivědném muzeu Švábenice u Vyskova** otevřena nová **výstava s vánoční tematikou s názvem BETLÉMY NA POHLEDNICÍCH ZE ZAČÁTKU 20. STOLETÍ DO DNEŠNÍ DOBY**. 3000 pohlednic s tímto námětem tvoří jednu z největších sbírek v naší vlasti. **Otevřeno je vždy v neděli odpoledne od 14 do 17 hodin.** Můžete zhlédnout i rozšířené stálé expozice jak ve Vlastivědném muzeu, tak i v Kostelním muzeu (muzea jsou otevřena vždy v době konání výstav nebo po ohlášené domluvě se správcem muzea). Vstupné dobrovolné. Jste srdečně zváni.

Matice svatokopecká pořádá v **neděli 2. prosince 2012 v 16 hodin ve Francouzském sále fary na Svatém Kopečku u Olomouce ADVENTNÍ SETKÁNÍ S OTCEM BISKUPEM JOSEFEM HRDLÍČKOU.**

Dalším termínem je **sobota 8. prosince 2012** – vede **o. Gorazd Začátek v 9 hodin společnou účastí na mši svaté** ve svatokopecské bazilice, po jejím skončení pokračování do 12 hodin ve Francouzském sále fary.

Srdečně zveme na **ZÁJEZD DO SVATÉ ZEMĚ S OTCEM BISKUPEM JANEM VOKÁLEM ve dnech 14.–21. 3. 2013**, putování po biblických místech v Kristových stopách. **Příhlášky:** Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové, tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 • e-mail: **dcs@bihk.cz** • internet: **www.dcskhk.cz**.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí ve dnech **10.–13. 12. 2012 ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU PRO SENIORY A LIDI STŘEDNÍHO VĚKU** s **P. Janem Rybářem SJ – Marianum, Janské Lázně. Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 • e-mail: **dcs@bihk.cz**.

Liturgická čtení

Neděle 25. 11. – slavnost Ježíše

Krista Krále

1. čt.: Dan 7,13–14

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)

2. čt.: Zj 1,5–8

Ev.: Jan 18,33b–37

Slovo na den: Ne, moje království není odtud.

Pondělí 26. 11. – ferie

1. čt.: Zj 14,1–3.4b–5

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Lk 21,1–4

Slovo na den: Dala dvě.

Úterý 27. 11. – ferie

1. čt.: Zj 14,14–20

Ž 96(95),10.11–12.13

Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Lk 21,5–11

Slovo na den: Z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni.

Středa 28. 11. – ferie

1. čt.: Zj 15,1–4

Ž 98(97),1.2–3ab.7–8.9

Odp.: Zj 15,3b (*Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane, Bože vševládny!*)

Ev.: Lk 21,12–19

Slovo na den: Ani vlas z hlavy se vám neztratí.

Čtvrtek 29. 11. – ferie

1. čt.: Zj 18,1–2.21–23; 19,1–3.9a

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: Zj 19,9a (*Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.*)

Ev.: Lk 21,20–28

Slovo na den: Až to začne, vzpřimte se.

Pátek 30. 11. – svátek sv. Ondřeje

1. čt.: Řím 10,9–18

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 4,18–22

Slovo na den: Pojďte za mnou.

Sobota 1. 12. – nez. pam. Edmunda Kampaiana nebo sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Zj 22,1–7

Ž 95(94),1–2.3–5.6–7

Odp.: 1 Kor 16,22b + Zj 22,20c (*Maran atha! Přijď, Pane Ježíši!*)

Ev.: Lk 21,34–36

Slovo na den: Aby nebyla zatížena nestrídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. LISTOPADU – 1. PROSINCE 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 11.		PO 26. 11.		ÚT 27. 11.		ST 28. 11.		ČT 29. 11.		PÁ 30. 11.		SO 1. 12.	
Antifona	730	824	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	1673	1892	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	783	881	784	883	784	883	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	730	825	738	833	738	833	738	833	738	833	1598	1811	1666	1883
Antifony	731	825	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	1599	1811	1014	1132
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	731	826	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1599	1812	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	731	826	939	1050	953	1066	969	1083	985	1101	1600	1812	1669	1886
Prosby	732	826	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1675	1894	1655	1886
Závěrečná modlitba	732	827	939	1050	954	1067	970	1084	986	1102	1600	1812	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	792	827	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834
Antifony	733	828	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	733	828	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1676	1895	1021	1141
Závěrečná modlitba	732	827	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1600	1812	1022	1141
Nešpory:														
SO 24. 11.														
Hymnus	727	821	727	821	740	835	740	835	740	835	1598	1811	41	39
Antifony	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1600	1813
Žalmy	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1678	1897
Kr. čtení a zpěv	729	823	736	832	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1600	1813
Ant. ke kant. P. M.	729	823	737	832	948	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1601	1813
Prosby	729	824	737	832	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1681	1900
Záv. modlitba	732	827	732	827	948	1061	963	1077	980	1095	996	1113	1600	1812
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKY MCM s. r. o.

**SEDM ZÁSAD EKOLOGICKÉHO KOJENÍ -
FREKVENČNÍ FAKTOR**

*Sheila K. Kippleyová • Z angličtiny přeložila Mi-
chaela Prentisová • Kresby Gigi Nealon*

Kniha vysvětluje, jak mohou matky kojit své děti způsobem, jehož přirozeným vedlejším účinkem je oddálení návratu plodnosti po porodu. Přestože tato kniha ukazuje na zdravotní a výživové výhody kojení, nechce dávat odborné rady týkající se zdraví, léčby nebo diety. Jednotlivce se zdravotním problémem nebo s dětmi se zdravotními problémy odkazuje na pomoc u kompetentních zdravotnických pracovníků.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. pro Ligu pár páru
České republiky, o.s. • Brož., A5, 128 stran, 99 Kč*

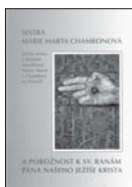

**SESTRA MARIE MARTA CHAMBOŇOVÁ A POBOŽ-
NOST K SV. RANÁM PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA**

Překlad Školské sestry OSF

Životní poselství francouzské mystičky 19. století. Sám Kristus sestru Marii Martu pověřil, aby šířila pobožnost k jeho sv. Ranám a aby tuto pobožnost obětovala za záchranu duší.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Vydání 2.,
v MCM 1., dotisk • Brož., A6, 80 stran, 73 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**ROZNĚCOVAT MLADÁ SRDCE • POHLE-
DY DO ŽIVOTA P. ŠURÁNKA**

*Uspořádal P. Alois Kotek • Úvod arcibiskup Jan
Gaubner*

Sbírka textů přibližujících jednu z velkých kněžských osobností, kterou P. Šuránek bezsporu je – o tom svědčí i probíhající proces blahorečení. Tato kniha by měla být povzbuzením a příkladem, jak se ubírat osobní cestou ke svatosti, jak plně rozvinout svůj život.

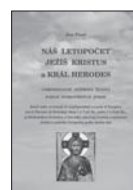
*Vlastním nákladem • Brož., A5,
192 stran + černobílé obrazové přílohy, 209 Kč*

**NÁŠ LETOPOČET, JEŽÍŠ KRISTUS A KRÁL HERODES
Jan Pouč**

Chronologie Ježíšova života podle starověkých zpráv, které nepřipouštějí tvrzení některých odborníků, že hvězdný úkaz z roku 7 př. Kr. nebo 9 př. Kr. je hvězda Betlémská a od toho odvozená data narození Ježíše. Naopak však potvrzují narození Ježíše v roce 1 př. Kr. i správně stanovený začátek našeho letopočtu od jeho narození i den ukřižování 3. dubna roku 33 po Kr., kdy došlo k naplnění Danielova proroctví. Jan Pouč také upřesňuje mnoho dalších historických dat.

Vlastním nákladem Vladimír Bláha • Brož., A4, 88 stran, 140 Kč

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM SVĚTLA NA ROK 2013 jsme uveřejnili na této stránce ve Světle číslo 42.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.